

Arrest

nr. 82 470 van 5 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 9 mei 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond is verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VINOIS, die *loco* advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 13 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 11 april 2011. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.12.2009 werd ingediend door :

R., N. (R.R.: ...)

Geboren te S. op 21.09.1982

Adres: (...)

Nationaliteit: Bangladesh

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructies, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B (werk + duurzame lokale verankering in België) van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Niettegenstaande het feit dat betrokkene een arbeidsovereenkomst van een jaar bij A.-S. SPRL d.d. 07.12.2009 voorlegt, hebben wij moeten vaststellen dat betrokkene niet kan aantonen dat hij ononderbroken in België verblijft en dit sinds ten minste 31.03.2007. In het asielrelaas beweert betrokkene zelf dat hij pas op 09.02.2009 België is binnengekomen. Betrokkene komt bijgevolg niet in aanmerking voor regularisatie op basis van criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009, doordat hij niet aan de voorwaarde voldoet hier te verblijven sinds ten minste 31.03.2007.

De aangehaalde elementen van duurzame lokale verankering, namelijk het feit dat betrokkene sinds 2009 in België verblijft, geïntegreerd is, lessen Nederlands volgt, werkwilgig is en een aanbevelingsbrief voorlegt, kunnen niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de duurzame lokale verankering van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies van 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit het voorwerp heeft uitgemaakt van een veroordeling en geen gevaar uitmaakt voor de openbare veiligheid van België, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 10.02.2009, werd afgesloten op 13.04.2010 met de beslissing ‘Weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure – zijnde ongeveer een jaar en twee maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd kan worden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste en tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsverplichting, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht en rechtsmisbruik.

Verzoeker voert aan dat *“desondanks de onwettigheid van voormelde instructie”* (lees instructie van 19 juli 2009) de aanvraag is verworpen op grond van de instructie waardoor minister Wathelet misbruik maakt van recht. *“De weigering van zijn aanvraag tot regularisatie op basis van een instructie die inmiddels onwettig verklaard werd door de Raad van State, kan niet weerhouden worden.”* Het feit dat de criteria nog worden toegepast alsof ze niet onwettig werden verklaard rechtsmisbruik is.

Verzoeker meent dat hij zeer goed geïntegreerd is en perfect onder de toepassing van artikel 9bis valt. Verzoeker stelt dat hij zeer vlot Nederlands spreekt, Nederlandse lessen volgde, aanbevelingsbrieven voorlegde en over een arbeidscontract beschikte. Verzoeker zou evenwel een te kort verblijf hebben om aanspraak te kunnen maken op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. *“Hoe goed de duurzame lokale verankering eventueel ook moge zijn, wordt volledig buiten beschouwing gelaten.”*

2.2 In de nota met opmerkingen repliceert verweerder het volgende:

"Betreffende een eerste middel van verzoeker;

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de vermeende schending van de materiële motiveringsplicht en rechtsmisbruik. Ter ondersteuning houdt verzoeker voor dat de bestreden beslissing niet kan gesteund zijn op een instructie die door de Raad van State werd vernietigd.

Verzoekers beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

Immers, zoals ook uitdrukkelijk gemotiveerd in de bestreden beslissing, heeft de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid zich, niettegenstaande de vernietiging door de Raad van State van deze instructies, zoals algemeen bekend geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid deze instructies houdende criteria voor regularisaties verder toe te passen, meer bepaald de vreemdelingen die voldoen aan de opgesomde voorwaarden, te machtigen tot verblijf.

Dit is uiteraard net ten gunste van de vreemdelingen die een aanvraag om machtiging tot verblijf hebben ingediend in toepassing van deze instructies.

Verzoeker heeft in zijn aanvraag overigens als grond voor zijn regularisatie het criterium werk + duurzame lokale verankering ingeroepen, en maakte zodoende zelf toepassing van deze instructies; aldus kan niet worden ingezien welke belang verzoeker kan hebben bij zijn concrete kritiek.

Naast deze situaties, zoals opgesomd in de instructies, blijft de gemachtigde uiteraard bevoegd om nog steeds discretionair te beslissen over aanvragen om machtiging tot verblijf.

"De toepassing van het artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15februari 2007):

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking genomen worden;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid. "*

Zodoende kunnen de instructies van 19 juli 2009 en art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 niet los van elkaar worden gezien, nu de instructies een verduidelijking inhouden van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De verwerende partij verwijst naar recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"In de bestreden beslissing motiveert verweerder het volgende: "Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis de instructies van 19juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen."

Verweerder heeft aldus gebruik gemaakt van zijn ruime discretionaire bevoegdheid om rekening te houden met de instructies van 19 juli 2009 waarop verzoeker uitdrukkelijk beroep heeft gedaan en waardoor verweerder het zorgvuldigheids- vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel heeft nageleefd. De toepassing van de instructies door verweerder had tot gevolg dat indien de vreemdeling aantoonde zich in één van de erin geschetste situaties of criteria te bevinden, meteen voldaan is aan de voorwaarde van de buitengewone omstandigheden. Bijgevolg toont verzoeker niet aan welke belang hij heeft waar hij in het verzoekschrift wijst op de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State en op basis daarvan oordeelt dat artikel 9 bis- van de Vreemdelingenwet wordt geschonden.

(...) Waar verzoeker stelt dat verweerder zijn beslissing niet mag steunen op de Instructie van 19juli 2009 en bijgevolg op de termijn van 5 jaar maar op het criterium "lange asielprocedure" wordt verwezen naar de bespreking hierboven betreffende de ruime discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond." (R.v.V. nr. 48.750 van 29 september 2010)

In casu heeft de gemachtigde - zoals ook gemotiveerd in de bestreden beslissing - vastgesteld dat verzoeker zich in zijn aanvraag heeft beroepen op het criterium werk + duurzame lokale verankering, doch dat verzoeker niet voldoet aan de in de instructies gestelde voorwaarden, en de door hem ingeroepen elementen niet volstaan om te worden geregulariseerd.

"Verzoeker voert aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris door de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 waarin welbepaalde regularisatiecriteria worden omschreven, weer een grotere appreciatiebevoegdheid heeft en dat hij in de beslissing niet motiveert waarom geen gebruik gemaakt

wordt van deze grotere appreciatiebevoegdheid maar zich enkel beperkt tot het verwijzen naar criteria vermeld in de vernietigde instructie.

Verzoeker stelt tevens dat hij bewijzen voorlegde van zijn duurzame verankering.

Zoals reeds gesteld heeft de gemachtigde van de staatssecretaris een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf. De omstandigheid dat de gemachtigde de aanvraag van verzoeker onderzoekt in het licht van de criteria van de vernietigde instructie, vormt een invulling van deze appreciatiebevoegdheid. Verzoeker toont in het middel niet aan dat de gemachtigde hierbij kennelijk onredelijk heeft gehandeld of heeft gesteund op een niet correcte feiten vin ding. De omstandigheid dat in de bestreden beslissing niet wordt verduidelijkt dat de aanvraag tevens wordt onderzocht in het kader van een appreciatiebevoegdheid die ruimer is dan de criteria vermeld in de instructie, vormt geen motiveringsgebrek. Van belang voor het onderzoek of de materiële motiveringsplicht is nageleefd is zoals gezegd of de gemachtigde handelt in alle redelijkheid en steunt op een correcte feitenvinding. (R.v.V, nr. 50263 van 27.10.2010)

Verzoekers beschouwingen kunnen duidelijk niet worden aangenomen.

De bestreden beslissing is ten genoegen van recht gemotiveerd met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing ten genoegen van recht motiveren. De motieven van de beslissing volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoekers aanvraag ongegrond is.

Verzoeker toont niet aan met welke elementen van zijn aanvraag de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden bij het nemen van de beslissing.

Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met deze beslissing, kan geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing die door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid binnen zijn discretionaire bevoegdheid werd genomen.

Verzoekers eerste middel is niet ernstig en kan niet worden aangenomen.

• . Betreffende een tweede middel van verzoeker;

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de vermeende schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, art. 9bis van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991.

Verzoeker meent dat niet de nodige zorg aan de dag is gelegd "om een juist evenwicht tot stand te brengen tussen het beoogde doel en de ernst van de aantastingen aan de fundamentele rechten van verzoeker" (die evenwel niet nader benoemd worden).

Vooreerst laat de verwerende partij nopens de vermeende schending van de artt. 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 en art. 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. Rv.St, nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op verzoekers concrete kritiek laat verwerende partij nog gelden dat verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat niet 'de nodige zorg zijn genomen'.

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid binnen zijn ruime discretionaire bevoegdheid waarvan de criteria van de instructie een invulling vormen, de door verzoeker aangevoerde elementen onderzocht doch heeft de gemachtigde vastgesteld dat deze door verzoeker aangevoerde elementen niet volstaan opdat verzoeker kon worden geregulariseerd.

Verzoeker toont niet aan met welke elementen van zijn aanvraag de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden bij het nemen van de beslissing.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar elementen van integratie, doch er kan enkel worden vastgesteld dat de verschillende elementen die verzoeker ten bewijze van de beweerde lokale verankering in zijn aanvraag heeft aangevoerd, door de gemachtigde duidelijk in overweging zijn genomen, doch de gemachtigde heeft geoordeeld dat deze "aangehaalde elementen van duurzame lokale verankering, namelijk het feit dat betrokkene sinds 2009 in België verblijft, geïntegreerd is, lessen Nederlands volgt, werkwilgig is en een aanbevelingsbrief voorlegt, kunnen niet weerhouden worden als grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de duurzame lokale verankering van

betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies van 19.07.2009".

Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met deze beslissing, kan geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing die door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid binnen zijn discretionaire bevoegdheid werd genomen.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis ongegrond is.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 inclus.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake overigens een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Verzoekers tweede middel is niet ernstig en kan niet worden aangenomen."

2.3 Verzoeker heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Uit de aanvraag van 8 december 2009 blijkt dat verzoeker de volgende elementen heeft aangehaald: werk en duurzame lokale verankering in België. Verzoeker wijst op het arbeidscontract waarover hij beschikt, de sociale banden die hij in België heeft gecreëerd, de inschrijving in een cursus Nederlands, zijn beroepsverleden en zijn bereidheid om te werken.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de aangehaalde elementen het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B (werk + duurzame lokale verankering in België) van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Niettegenstaande het feit dat betrokkene een arbeidsovereenkomst van een jaar bij A.-S. SPRL d.d. 07.12.2009 voorlegt, hebben wij moeten vaststellen dat betrokkene niet kan aantonen dat hij ononderbroken in België verblijft en dit sinds ten minste 31.03.2007. In het asielrelaas beweert betrokkene zelf dat hij pas op 09.02.2009 België is binnengekomen. Betrokkene komt bijgevolg niet in aanmerking voor regularisatie op basis van criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009, doordat hij niet aan de voorwaarde voldoet hier te verblijven sinds ten minste 31.03.2007.

De aangehaalde elementen van duurzame lokale verankering, namelijk het feit dat betrokkene sinds 2009 in België verblijft, geïntegreerd is, lessen Nederlands volgt, werkwillig is en een aanbevelingsbrief voorlegt, kunnen niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de duurzame lokale verankering van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies van 19.07.2009.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat met betrekking tot de aangehaalde elementen van verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan: er is niet voldaan aan de voorwaarde te verblijven op het Belgisch grondgebied sinds 31 maart 2007. Deze voorwaarde wordt als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen voorwaarde inzake een verblijf sinds 31 maart 2007. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in hoofdzaak

ongegrond is verklaard om reden dat verzoeker niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarde van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, met name een verblijf sinds 31 maart 2007.

Verzoeker voert terecht aan dat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf geweigerd is op grond van de instructie die inmiddels onwettig is verklaard door de Raad van State en dat deze motivering niet afdoende is. Het middel is in de opgegeven mate gegrond.

Er dient niet meer te worden ingegaan op de andere onderdelen van de middelen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond is verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN